

τούξημβλωμένον, κράση αντί τὸ ἐξημβλωμένον.

τούξύθυμον, κράση αντί ὀξύθυμον.

τούπέκεινα, κράση αντί τὸ ἐπέκεινα.

τούπί, κράση αντί τὸ ἐπί.

τούπεικές, κράση αντί τὸ ἐπεικές.

τούπιόν, κράση αντί τὸ ἐπιόν.

τούπίσαγμα, κράση αντί τὸ ἐπίσαγμα.

τούπίσημα, κράση αντί τὸ ἐπίσημα.

τούπισθεν, κράση αντί τὸ ἢ τοῦ ὀπισθεν.

τούπίσω, κράση αντί τὸ ὀπίσω, σε Θουκ.

τούπιχώριον, κράση αντί τὸ ἐπιχώριον.

τούπος, κράση αντί τὸ ἔπος.

τούπτάνιον, κράση αντί τὸ ὀπτάνιον.

τούρανοῦ, κράση αντί τοῦ ούρανοῦ.

τούργον, κράση αντί τὸ ἔργον.

τουτάκις[ᾶ], **1.** ποιητ. επίρρ. αντί τότε, ως δεικτικό του ὁπότεν, σε Θεόγν.·

απόλ., σε Πίνδ.· επίσης, **τουτάκι**, στον ίδ. **2.** = οὕτως, ως συσχ. του αναφορ. ὡς, σε Αριστοφ.

τουτεῖ, Δωρ. επίρρ. αντί ταύτη, σε Θεόκρ.

τούτερον, Ιων. κράση αντί τὸ ἕτερον.

τουτί, **τουτογί**, **τουτοδί**, Αιτ. τύποι αντί τοῦτο, τοῦτό γ', τοῦτο δ'· βλ. [οὔτος](#).

τουτόθεν και **-θε**, επίρρ., απ' ὅπου, σε Θεόκρ.· ομοίως, **τουτῶθεν**, επίρρ., στον ίδ.

τούφ', κράση αντί τὸ ἐπί.

τόφρᾶ, δεικτικό επίρρ. χρόνου, **1.** ἐπὶ τόσο χρόνο, κατά τη διάρκεια αὐτοῦ του χρόνου, πρότερο του συσχ. ὄφρα, σε Ομήρ. Ίλ. **2.** απόλ., εν τω μεταξύ, σε Ομηρ.

Τράγᾶσαῖος, **-α**, **-ον**, ο εκ της Ηπειρωτικῆς πόλης *Τραγασαί*, σε Στράβ.·

λέγεται για γουρούνη, *Τραγασαῖα*, κατά τον τρόπο των Τραγασαίων, με λογοπαίγνιο στο ρήμα *τραγεῖν*, σε Αριστοφ.· *Τραγασαίου πατρός*, με λογοπαίγνιο στη λέξη *τράγος*, στον ίδ.

τῤᾶγεῖν, απαρ. αορ. β' του *τρώγω*.

τράγειος, **-α**, **-ον** (**τράγος**), τραγίσιος, αὐτός που προέρχεται ἀπὸ τράγο· ἡτραγεῖη (ενν. *δορά*), τὸ δέρμα τράγου, σε Θεόκρ.

τῤᾶγ-ἐλάφος, ὁ, τράγος και ἐλάφι, ὅπως οἱ Ἕλληνες καλοῦσαν ἓνα φανταστικό ζῶο, τὸ οποίο απεικονίζονταν στα χαλιά της Ανατολῆς και σε ἄλλα παρόμοια, σε Αριστοφ.

τράγεος, **-α**, **-ον**, = *τράγειος*, σε Ανθ.

τράγημα[ᾶ], **-ατος**, **τό**, κυρίως αὐτὸ που τρώγεται χάριν τέρψης, συνηθέστερα στον πληθ., ξηροὶ καρποὶ ἢ ζαχαρωτά, που τρώγονταν ως ἐπιδόρπιο, Λατ. *bellana*, σε Αριστοφ., Ξεν.

τῤᾶγημαῖτιζω, τρώω ζαχαρωτά, σε Αριστ.· ομοίως στο Μέσ. τύπο, *τραγηματίζομαι*, σε Θεόφρ.

τῤᾶγικός, **-ή**, **-όν** (**τράγος**)· **I.** αὐτός που ἀνήκει σε τράγο, ὅμοιος με τράγο, σε Πλούτ. κ.λπ. **II. 1.** αὐτός που ἀνήκει ἢ ἀρμόζει στην τραγωδία (πρβλ.

[τραγωδία](#)), σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· *τραγικός λῆρος*, λέγεται για τα πλούσια και πομπώδη ἐνδύματα που φορούσαν οἱ υποκριτές της τραγωδίας, σε Αριστοφ. **2.** γενικά, τραγικός, μεγαλοπρεπῆς, ἐπίσημος, στον ίδ., σε Πλάτ. **3.** με ἀρνητική σημασία, κομπαστικός, πομπώδης, σε Δημ. **III. 1.** επίρρ. *τραγικῶς*, με τραγικό

ύφος ή τρόπο, σε Πλάτ. **2.** *οίκειν τραγικῶς*, ζω μέσα στη λαμπρότητα, σε Πλούτ.

τράγιος, -η, -ον, όπως το *τράγιος*, αυτός που ανήκει σε τράγο, σε Ανθ.

τράγισκος, ὁ, υποκορ. του *τράγος*, μικρός τράγος, σε Θεόκρ., Ανθ.

τράγο-κουρικός, -ή, -όν (κουρά), αυτός που χρησιμεύει στο κούρεμα τράγων, σε Λουκ.

τράγό-κτονος, -ον (κτείνω), αυτός που ανήκει σε σφαγμένους τράγους, σε Ευρ.

τράγο-μάσχάλος, -ον (μασχάλη), αυτός του οποίου οι μασχάλες μυρίζουν όπως του τράγου, σε Αριστοφ.

τράγό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει πόδια τράγου, σε Ανθ.

τράγος[ἄ], ὁ (τράγειν), τράγος, αρσενική αίγα, Λατ. *hircus*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.

τράγο-σκελής, -ές (σκελος), αυτός που έχει πόδια τράγου, σε Ηρόδ., Λουκ.

τράγο-φάγέω, μέλ. τραγοφαγήσω, (φάγειν), τρώω τράγους, σε Στράβ.

τράγω, Δωρ. αντί τρώω.

τράγωδέω, μέλ. τραγωδήσω, (τραγωδός), I. 1. παριστάνω τραγωδία, σε Αριστοφ. **2.** με αιτ. αντικ., παριστάνω κάτι σε τραγωδία, σε Λουκ. — Παθ., γίνομαι υπόθεση τραγωδίας, σε Ισοκρ. κ.λπ. **II.** μεταφ., διηγούμαι σε τραγική φράση, απαγγέλλω σε τραγικό στίχο, σε Δημ.

τράγωδία, ἡ (τραγωδός)· I. ηρωϊκό δράμα, το οποίο επινόησαν οι Δωριείς, και το οποίο αρχικά είχε λυρικό χαρακτήρα (*τραγικοί χοροί*, σε Ηρόδ.)· έπειτα υιοθετήθηκε στην Αθήνα, όπου και αναπτύχθηκε και προσέλαβε τέλεια δραματική μορφή, σε Αριστοφ. κ.λπ. Το όνομα σημαίνει κυρίως «ωδή τράγων», καθώς στα πρότερα χρόνια ο τράγος δινόταν ως έπαθλο στον νικητή ή γιατί οι ηθοποιοί ήταν ντυμένοι με δέρμα τράγου. **II.** γενικά, κάθε σοβαρή μεγαλόστομη ή σπουδαία ποίηση, σε Πλάτ.

τράγωδικός, -ή, -όν, αυτός που αρμόζει σε τραγικό ποιητή ή σε τραγωδία, *χοροί*, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· *τραγωδικὸν βλέπειν*, φαίνομαι τραγικός, σε Αριστοφ.· *ὠδυνήθην τραγωδικόν*, υπέμεινα τραγική οδύνη, στον ίδ.

τράγωδιο-γράφος, -ον (γράφω), αυτός που γράφει τραγωδίες, σε Πολύβ.

τράγωδο-διδάσκαλος, ὁ, ο τραγικός ποιητής, ο οποίος διδάσκει ο ίδιος τον Χορό και τους υποκριτές, σε Αριστοφ.

τράγωδο-ποιός, ὁ (ποιέω), αυτός που συνθέτει τραγωδίες, τραγικός ποιητής, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

τράγωδός, ὁ (αιιδός, ᾠδός)· I. 1. κυρίως, αυτός που τραγουδά ωδές τράγων (βλ. [τραγωδία](#)), δηλ. τραγικός ποιητής και αιιδός, επειδή οι χαρακτήρες αυτοί ήταν στην αρχή το ένα και το αυτό πρόσωπο, σε Αριστοφ.· έπειτα, όταν οι ποιητές σταμάτησαν να λαμβάνουν μέρος στην παράσταση, ο όρος *τραγωδός* αποδιδόταν στον υποκριτή της τραγωδίας· ο δε τραγικός ποιητής καλούνταν *τραγωδοποιός* ή *τραγωδοδιδάσκαλος*. **2.** τα μέλη που αποτελούσαν τον τραγικό χορό, σε Αριστοφ. **II.** ο πληθ. χρησιμοποιείται συχνά = *τραγωδία*· *ἐν τοῖσι τραγωδοῖς*, στην τραγωδία, στον ίδ., σε Δημ. κ.λπ.

Τράλλεις ή Τραλλεῖς, οἱ, Θράκες βάρβαροι, τους οποίους προσελάμβαναν στην Ασία ως μισθοφόρους στρατιώτες, ως βασανιστές και ως δήμιους, σε Πλούτ.

τράνης, -ές (τε-τραίνω), αυτός που διατρυπά· μεταφ., καθαρός, διαυγής, σαφής· επίρρ., *τρανώς εἶδέναι, μανθάνειν*, σε Αισχύλ., Ευρ.· συγκρ., *τρανότερον*, σε Ανθ.

τρᾶνόω, μέλ. *τρανώσω*, κάνω κάτι καθαρό, καθιστώ σαφές, ευδιάκριτο, διαλευκαίνω, διασαφηνίζω, σε Ανθ.

τρά-πεζα[ἄ], -ης, ἤ (πιθ. αντί *τετρά-πεζα*, αυτή που έχει τέσσερα πόδια), **I. 1.** τραπέζι, ιδίως τραπέζι φαγητού, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· *ξενίη τράπεζα*, τραπέζι φαγητού που προσφέρονταν στον φιλοξενούμενο, σε Ομήρ. Οδ.· *τραπέζῃ καὶ κοίτῃ δέκεσθαι*, περιποιούμαι κάποιον στο κρεβάτι και το τραπέζι, σε Ηρόδ.· *Περσικὴν τράπεζαν παρετίθετο*, δειπνούσε με πολυτέλεια κατά τον Περσικό τρόπο, σε Θουκ.· *εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν βλέπειν*, να ζεις στο τραπέζι κάποιου άλλου, σε Ξεν. **2.** το τραπέζι με ό,τι είναι πάνω σ' αυτό, δηλ. το δείπνο, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *Συρακοσία τράπεζα*, παροιμ. λέγεται για το πολυτελώς ζην, το του Οράτ. *Siculae dapes*, σε Πλάτ. **II.** τραπέζι χρηματιστή ή τραπεζίτη, τράπεζα, Λατ. *mensa argentea*, στον ίδ. κ.λπ.· *ἡ ἐγγύη ἢ ἐπὶ τὴν τράπεζα*, εγγύηση, ασφάλεια δοσμένη στην τράπεζα, σε Δημ.· *οἱ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις*, οι τραπεζίτες, σε Ισοκρ.

τράπεζεός, -έως, ό, αυτός που βρίσκεται κοντά στο τραπέζι ή αυτός που ανήκει σε αυτό, *κύνες τραπεζῆες* (Ιων. αντί *τραπεζεῖς*), οι σκύλοι που τρέφονται από το τραπέζι του κυρίου τους, σε Όμηρ.

τράπεζιτεύω, μέλ. *τραπεζιτεύσω*, ασχολούμαι με τραπεζικές εργασίες, σε Δημ.

τράπεζιτης[τ], -ου, ό (*τράπεζα II*), αυτός που διατηρεί χρηματιστική τράπεζα, τραπεζίτης, Λατ. *argentarius*, σε Δημ.

τράπεζιτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει σε τραπεζίτη, σε Ισοκρ.

τράπεζο-ποιία, ἤ, η τέχνη της κατασκευής τραπεζιών, σε Στράβ.

τράπειομεν, Επικ. αντί *τραπῶμεν*, α' πληθ. Παθ. αορ. β' του *τρέπω*.

τράπέσθαι, απαρ. Μέσ. αορ. β' του *τρέπω*.

τράπέω, εν χρήσει μόνο στον ενεστ., πατώ σταφύλια, σε Ομήρ. Οδ., Ησιόδ. (αμφίβ. προέλ.· πρβλ. Λατ. *traretum*).

τράπηναι, απαρ. Παθ. αορ. β' του *τρέπω*.

τράπητέον, ρημ. επίθ. του *τρέπω*, αυτός που κάποιος πρέπει να τρέψει, σε Λουκ.

τράπω, Ιων. αντί *τρέπω*.

τράσια, ἤ (ταρσός), κιβώτιο, καφάσι, πάνω στο οποίο ξέραιναν τα σύκα, σε Αριστοφ.

τραυλίζω, Αττ. μέλ. *τραυλιῶ*, (*τραυλός*)· τραυλίζω, Λατ. *balbutire*, όπως ο Αλκιβιάδης ο οποίος πρόφερε το ρ ως λ, σε Αριστοφ.· λέγεται για τα παιδιά, στον ίδ.

τραυλός, -ή, -όν, I. αυτός που δεν προφέρει καλά κάποιο γράμμα, κυρίως αυτός που προφέρει το ρ ως λ, ψευδός, Λατ. *balbus*, ιδίως λέγεται για παιδιά, σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για το χελιδόνι, τιτιβίζω, κελαηδώ, σε Ανθ. (πιθ. από τον ήχο).

τραυλότης, -ητος, ἤ, τραύλισμα, σε Πλούτ.

τραῦμα, Ιων. και Δωρ. **τρώμα, -ατος, τό (τείρω)**· **I.** τραύμα, πληγή, σε Ηρόδ., Αττ.· *τραῦμα λαβεῖν ὑπό τινος*, σε Δημ.· *λαβεῖν καὶ δοῦναι*, σε Πλούτ.

II. λέγεται για πράγματα, βλάβη, όπως για τα πλοία, σε Ηρόδ. **III.** στον πόλεμο, βαρύ τραύμα, ήττα, στον ίδ. **IV.** *ἡ τραύματος γραφή*, καταγγελία για τραυματισμό (με σκοπό την ανθρωποκτονία), σε Αισχίν.

τραυμαῖτίας, -ου, ό, Ιων. **τρωμ-**· άνθρωπος τραυματισμένος, *οἱ τραυμαῖται*, οι τραυματισμένοι, οι πληγωμένοι ενός στρατεύματος, σε Ηρόδ., Θουκ.

τραυμάτιζω, Ιων. **τρωμ-**· παρακ. *τετραυμάτικα*, Παθ. *-ισμαι*· Παθ. αορ. *έτραυματίσθην*· τραυμάτιζω, πληγώνω, σε Ηρόδ., Αττ.

τράφεν, Αιολ. και Επικ. αντί *ἐτράφησαν*, **I.** γ' πληθ. Παθ. αορ. β' του *τρέφω*.

Π. Δωρ. αντί *τρέφειν*, απαρ. του *τρέφω*.

τρᾶφερός, -ά, -όν (τρέφω)· **I.** κυρίως, θρεμμένος καλά, *οἱ τραφεροὶ ἢ τὰ τραφερά*, οι παχείς, δηλ. τα ψάρια, σε Θεόκρ. **Π.** *τραφερῆ* (ενν. γῆ), ἢ, ως ουσ., ξηρά, στεριά, *ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὑγρῆν*, σε Όμηρ.

τράφην[ᾶ], Επικ. Παθ. αορ. β' του *τρέφω*.

τραφθῆναι, απαρ. Παθ. αορ. του *τρέπω*.

τράφω, Αιολ. και Δωρ.. αντί *τρέφω*.

τρᾶχέως, επίρρ. του *τραχύς*.

τρᾶχήλια, τά (τράχηλος), τεμάχια κρεάτων και χόνδρων γύρω από το λαιμό, άχρηστα κομμάτια, απορρίμματα, σε Αριστοφ.

τρᾶχηλιαῖος, -α, -ον, αυτός που ανήκει στον τράχηλο, που βρίσκεται στον τράχηλο, μέρος του τραχήλου, σε Στράβ.

τρᾶχηλίζω, μέλ. *τραχηλίσω (τράχηλος)*· λέγεται για παλαιστές, λυγίζω τον λαιμό κάποιου προς τα πίσω, και έτσι τον νικώ εντελώς, σε Θεόφρ. — Παθ., λυγίζεται ο λαιμός μου προς τα πίσω (ως θύμα), ώστε να ανοίγει όταν κοπεί· απ' όπου, είμαι τελείως ανοιγμένος, σε Κ.Δ.

τρᾶχηλο-δεσμότης, -ου, ό, αυτός που δεσμεύει τον τράχηλο, σε Ανθ.

τράχηλος[ᾶ], ό, λαιμός, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. (αμφίβ. προέλ.).

Τρᾶχίς, Ιων. **Τρηχίς, -ῖνος, ἢ**, αρχαία πόλη της Θεσσαλίας, η οποία ονομάστηκε έτσι από την τραχειά ή ορεινή επιφάνεια (*τραχύτης*) της γύρω περιοχής, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· επίθ. **Τρᾶχίνιος [ῖ]**, -α, -ον, Ιων. **Τρηχ-**, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίσης, **Τραχίνιος, -ον**, σε Θεόκρ.· *οἱ Τραχίνιοι*, οι κάτοικοι της Τραχίνος, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ἢ *Τραχινία*, η χώρα της Τραχίνος, στον ίδ., σε Σοφ. κ.λπ.· η χώρα καλεῖται επίσης και *Τραχίς*, σε Θουκ.

τρᾶχύνω[ῶ], Ιων. **τρηχ-**· παρακ. *τετράχῦκα* — Παθ., αόρ. *ἐτρᾶχύνθην*, παρακ. *τετράχυσμαι*, απαρ. *τετραχύνθαι*· (*τραχύς*)· **I. 1.** κάνω κάτι τραχύ, άνισο, ανώμαλο, σε Πλάτ. — Παθ., γίνομαι τραχύς, στον ίδ.· *τραχύνω τῆ φωνῆ*, χρησιμοποιώ, βαρειά, τραχειά φωνή, σε Πλούτ. **2.** στον Αισχύλ., *τράχυνε*, αναφέρεται στο αμέσως προηγούμενο, *τραχύς γε μέντοι δήμος*, ονόμαζε αυτούς τραχείς, δεν με ενδιαφέρει. **3.** μεταφ. στην Παθ., γίνομαι τραχύς, οργίζομαι, σε Πλάτ. **Π.** αμτβ., γίνομαι τραχύς, σε Πλούτ.

τρᾶχύς, -εῖα, -ύ· Ιων. **τρηχύς**, θηλ. *τρηχέα*· ποιητ. θηλ. επίσης *τρηχύς*· **I. 1.** τραχύς, ανώμαλος, Λατ. *asper*, σε Όμηρ. κ.λπ.· ως επίθ. της Ιθάκης, σε Ομήρ. Οδ.· πρβλ. **Τραχίς**· επίσης, τραχύς, δασύς, σε Ξεν.· λέγεται για χαλινάρι, κοφτερός, οξύς, στον ίδ.· λέγεται για τη φωνή των αγοριών όταν αρχίζει να γίνεται βραχνή και πιο ανδρική, σε Πλούτ. **2.** τραχύς, σκληρός, άγριος, σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ. **Π.** επίρρ. *τρᾶχέως*, Ιων. *τρηχέως*, με σκληρότητα, σε Ηρόδ.· *τραχέως ἔχειν*, είμαι τραχύς, σε Ισοκρ.· *τραχέως φέρειν*, Λατ. *aegre ferre*, σε Πλούτ.

τρᾶχύ-στομος, -ον (στόμα), αυτός που μιλάει με τραχύτητα ή έχει δύσκολη, βαριά προφορά, σε Στράβ.

τρᾶχύτης, -ητος, ἢ (τραχύς)· **1.** τραχύτητα, ανωμαλία, σε Ξεν.· κοφτερότητα, οξύτητα, λέγεται για χαλινάρι, στον ίδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, τραχύτητα, σκληρότητα, αγριότητα, *όργῆς*, σε Αισχύλ.

τράχω[ᾶ], Δωρ. αντί *τρέχω*.

τρᾶχών, -ῶνος, ό, τραχύ, ανώμαλο έδαφος, πετρώδης τόπος, σε Λουκ.· ομοίως, **Τραχωνίτις, -ιδος, ἢ**, σε Κ.Δ. κ.λπ.

τρεῖς, οἱ, αἱ, τρία, τά, γεν. *τριῶν*, δοτ. *τρισί*, αιτ. *τρεῖς, τρία*· Λατ. *tres, tria*, σε Όμηρ. κ.λπ.

τρεῖς-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τρια-καί-δεκα, τά, δεκατρεῖς, δεκατρία, σε Ηρόδ., Αττ.: επίσης γραμμένο ξεχωριστά, γεν. *τριῶν καὶ δέκα*, δοτ. *τρισὶ καὶ δέκα* κ.λπ.: επίσης χρησιμοποιείται και ο άκλιτος τύπος *τρισκαίδεκα* σε όλα τα γένη και σε όλες τις πτώσεις, σε Όμηρ., Αριστοφ. κ.λπ.

τρέμω, μόνο στον ενεστ. και παρατ., γ' ενικ. Επικ. παρατ. *τρέμει*. Λατ. *tremo*, *τρέμω*, σείομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.: με απαρ., *τρέμω* ή *φοβάμαι* να πράξω κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ.: με αιτ., *τρέμω* κάτι, το *φοβάμαι*, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.

τρεπτέον, ρημ. επιθ. του *τρέπω*, αυτό που κάποιος πρέπει να τρέψει, να γυρίσει, σε Αριστοφ.

τρέπω, μέλ. *τρέψω*, αόρ. *ἔτρεψα*, αόρ. β' *ἔτράπον*, παρακ. *τέτροφα*, μεταγεν. *τέτράφα* — Παθ., μέλ. *τράψομαι*, αόρ. *ἐτρέφθην*, Ιων. απαρ. *τραφθῆναι*: αόρ. β' *ἐτράπην* [ᾶ], Επικ. υποτ. *τραπείομεν* αντί *τραπῶμεν*: παρακ. *τέτραμμαι*, γ' πληθ. *τετράφαται*: γ' ενικ. προστ. *τετράφθω*: γ' ενικ. υπερσ. *τέτραπτο*, γ' πληθ. *τετράφατο*.

I. 1. στρέφω ή κατευθύνω προς κάτι, σε Όμηρ. κ.λπ.: κυρίως ακολουθ. από πρόθ.: *τρέπω τινά εις εὐνήν*, τον βάζω να κοιμηθεί, σε Ομήρ.

Οδ.: *τρέπω πόλεις εις ὕβριν*, σε Θουκ.: *τρέπω κεφαλὴν πρὸς ἥλιον*, σε Ομήρ.

Οδ.: **2.** Παθ., στρέφω τα βήματά μου, στρέφομαι προς κάποια διεύθυνση, *τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα*, περιφέρομαι πάνω κάτω στην Ελλάδα, σε Ομήρ. Οδ.: με αιτ. πράγμ., *τρέπεσθαι ὁδόν*, ακολουθώ κάποια κατεύθυνση, σε Ηρόδ. **3.**

Παθ. επίσης, *τρέπομαι* σε κάτι, *ἐς ἀοιδίην*, σε Ομήρ. Οδ.: *ἐπὶ ἔργα*, σε Ομήρ. Ιλ.: *ἐφ' ἀρπαγὴν*, σε Θουκ.: *πρὸς ληστείαν*, στον ίδ. **4.** Παθ. και Μέσ., λέγεται για τόπους, είμαι στραμμένος προς ή κοιτάζω προς κάποια συγκεκριμένη διεύθυνση, *πρὸς ζόφον*, σε Ομήρ. Οδ.: *πρὸς ἄρκτον*, *πρὸς νότον*, σε Ηρόδ.

κ.λπ. **II. 1.** στρέφω, δηλ. κάνω μεταβολή, μεταστρέφω, *τρέπειν ἵππους*, σε Ομήρ. Ιλ.: *τὰ καλὰ τρέπω ἔξω*, στρέφω την καλύτερη πλευρά προς τα έξω, σε Πίνδ. — Παθ., *αἰχμὴ τράπετο*, άκρη κάμφθηκε προς τα πίσω, σε Ομήρ. Ιλ.: λέγεται για το ηλιοςτάσιο, *ἐπειδὴν ἐνχειμῶνι τράπηται ἥλιος* (βλ. [τροπή](#) I), σε Ξεν. **2.** *τρέπω τὴν αἰτίαν, τὴν ὀργὴν εἰς τινα*, στρέφω την κατηγορία, τον θυμό εναντίον κάποιου άλλου, σε Ισαίο, Δημ. — Παθ., λέγεται για κατάρες, *ἐς κεφαλὴν τρέποιτο ἐμοί*, ας πέσει στο κεφάλι μου!, σε Αριστοφ. **3.** *τρέπω* σε άλλη διεύθυνση, αλλάζω, *νόον, φρένας*, σε Όμηρ. κ.λπ.: *ἐς γέλων τρέπω τὸ πρᾶγμα*, σε Αριστοφ. — Παθ., *μεταβάλλομαι*, σε Όμηρ. κ.λπ.: με σύστ. αιτ., *τρεπόμενος τροπᾶς*, που υφίσταται αλλαγές, σε Αισχίν. **III.** *τρέπω* σε φυγή, νικώ, κατατροπώνω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.: *τρέπω φύγαδε*, Λατ. *convertere in fugam*, σε Ομήρ. Ιλ.: *τρέπω ἐς φυγὴν*, σε Ευρ.: ομοίως στον Μέσ. αόρ., απομακρύνω κάποιον εχθρό από εμένα, σε Ξεν. — Παθ., *τρέπομαι* σε φυγή, ηττώμαι, σε Αισχύλ., Ξεν. κ.λπ.: ομοίως στη Μέσ., *ἐς φυγὴν τραπεσθαι*, σε Ηρόδ., Θουκ.: επίσης αμτβ. στον Ενεργ. τύπο, *φύγαδ' ἔτραπε*, σε Ομήρ. Ιλ. **IV.** αποτρέπω, εμποδίζω, κωλύω, *τρέπω τινὰ ἀπὸ τείχεος*, στο ίδ.: *βέλος ἔτραπεν ἄλλῃ*, στο ίδ. **V.** όπως το *ἀνατρέπω*, σε Αισχύλ. **VI.** μετατρέπω, εφαρμόζω, προσαρμόζω, *τρέπω τι ἐς ἄλλο τι*, σε Ηρόδ.: *ποῦ τέτροφας τὰς ἐμβάδας*; τί έκανεσ τα παπούτσια σου; σε Αριστοφ. — Παθ., *ποιτρέπεται τὰ χρήματα*; στον ίδ.

τρέσσα, Επικ. αντί *ἔτρεσα*, αόρ. α' του *τρέω*.

τρέφω, Δωρ. **τράφω**, μέλ. *θρέψω*, αόρ. *ἔθρεψα*, Επικ. *θρέψα*, αόρ. β' *ἔτράφον*: παρακ. *τέτροφα* — Παθ., μέλ. *τράψομαι*, αλλά κυρίως στη Μέσ. *θρέψομαι*: αόρ. *ἐθρέφθην*, αόρ. β' *ἐτράφην* [ᾶ], Επικ. *τράφην*, και γ' πληθ. *ἔτραφεν*: παρακ. *τέθραμμαι*, απαρ. *τεθράφθαι*.

I. συμυκνώνω ή πήζω κάποιο υγρό, *γάλα θρέψαι*, να το πήξουμε, σε Ομήρ. Οδ.: *τυρὸν τρέφειν*, σε Θεόκρ. — Παθ., με Ενεργ. παρακ. *τέτροφα*, γίνομαι στερεός, *περὶ χρῶU τέτροφεν ἄλλῃ*,

σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** κάνω κάτι να μεγαλώσει ή να αυξηθεί, τρέφω, ανατρέφω, σε Όμηρ. κ.λπ. με σύστ. αιτ., *τρέφω τινα τροφήν τινα*, ανατρέφω κάποιον μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο, σε Ηρόδ. — Μέσ., ανατρέφω για τον εαυτό μου, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. — Παθ., ανατρέφομαι, αυξάνομαι, σε Όμηρ.· *κάρτιστοι τράφεν άνδρες*, ανέθρεψαν τους ισχυρότατους άνδρες, σε Ομήρ. Ιλ.· *έξ' ότου τράφην έγώ*, από τη στιγμή που ανεξαρτητοποιήθηκα από την τροφό, σε Αριστοφ.· *μιάζτρέφει προς νυκτός*, δηλ. διέρχεσαι την ζωή σου σε μια αδιάκοπη νύχτα, σε Σοφ. **2.** λέγεται για δούλους, άλογα, σκύλους και άλλα παρόμοια, ανατρέφω και τα διατηρώ, σε Όμηρ. κ.λπ.· *τρέφω παιδαγωγού*, σε Αισχίν.· *τρέφω γυναίκα*, σε Ευρ.· μεταφ., *αίγιαλόν ένδον τρέφει*, διατηρεί ολόκληρο αιγιαλό στο σπίτι του, σε Αριστοφ. — Παθ., τρέφομαι, ανατρέφομαι, σε Σοφ. **3.** αφήνω κάτι να τραφεί, να αυξηθεί, να μεγαλώσει, ανατρέφω, *χαίτην τρέφε*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τρέφωv ύπήνην*, σε Αριστοφ.· *τρέφω κόμην* = *κομάν*, σε Ηρόδ.· επίσης, *τάδ' ύεσσι τρέφει άλοιφήν*, αυτά είναι που συντελούν στην πάχυνση των γουρουνιών, σε Ομήρ. Οδ. **4.** λέγεται για τη γη και τη θάλασσα, τρέφω, παράγω, είμαι πλήρης κάποιου, είμαι γεμάτος από, *χθών τρέφει φάρμακα*, στο ίδ.· *θάλασσα τρέφουσα πορφύραν*, σε Αισχύλ. **5.** έχω μέσα μου, περιλαμβάνω, περιέχω, *ό τι πόλις τέτροφεν άφιλον*, σε Σοφ.· *τρέφειν την γλώσσαν ήσυχωτέραν*, κρατά τη γλώσσα του πιο ήσυχη, στον ίδ.· *νόσοντρέφω*, στον ίδ.· *οίās λατρείας τρέφει*, όποιες υπηρεσίες συνεχώς εκτελεί, στον ίδ. **III.** διατηρώ, υποστηρίζω, *τρέφω Ήλιος φύσιν*, σε Αισχύλ.· *τρέφω τον πατέρα*, σε Αισχίν.· κυρίως, διατηρώ στρατό ή ναυτικό, σε Θουκ., Ξεν. **IV. 1.** Ενεργ. αορ. β' με αμτβ. σημασία, *έτραφον* = Παθ. *έτράφην*, *ης έτραφ' άριστος*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τραφέμεν* (Ιων. αντί *τραφεϊν*), σε Όμηρ. **2.** ομοίως ο παρακ. *τέτροφα*, βλ. ανωτ.

τρέχνος, -εος, τό, κλαδάκι, σε Ανθ. (άγν. προέλ.).

τρέχω, Δωρ. **τράχω**, μέλ. *θρέζομαι*, αορ. *έθρεξα*, Ιων. *θρέζασκον*· επίσης (από $\sqrt{\Delta P E M}$ ή $\Delta P A M$), μέλ. *δράμομαι*, Ιων. *δραμέομαι*, αορ. β' *έδράμον*, παρακ. *δεδράμηκα [ά]*, ποιητ. παρακ. *δέδρομα* — Παθ., παρακ. *δεδράμημαι*· **I.** τρέχω, Λατ. *curo*, σε Όμηρ. κ.λπ.· λέγεται για άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για πράγματα, κινούμαι γρήγορα, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** με αιτ. τόπου, ξεχειλίζω, σε Ευρ., Ξεν. **III. 1.** με σύστ. αιτ., *τρέχω δρόμον άγώνα*, τρέχω έναν αγώνα δρόμου, σε Ευρ. κ.λπ.· συχνά μεταφ., *άγώνα δραμοῦμαι*, διακινδυνεύω, στον ίδ.· *πολλούς άγώνας δραμείν περι σφέων αύτέων*, διακινδυνεύουν πολλά για τη σωτηρία τους, σε Ηρόδ.· ενίοτε η αιτ. παραλείπεται, *τρέχω περι έωvτοῦ*, διακινδυνεύει την ίδια του την ζωή, στον ίδ.· *τρέχω περι τής νίκης*, σε Ξεν. **2.** *παρ' έν πάλαισμα έδραμε νικάν*, λίγο έλειψε να νικήσει, σε Ηρόδ.

τρέω, απαρ. *τρεϊν*, αορ. *έτρεσα*, Επικ. *τρέσσα*· το ρήμα ποτέ δεν συναιρείται, εκτός αν η συναίρεση γίνεται σε *-ει*· **I.** τρέπομαι σε φυγή από φόβο, φεύγω μακριά, σε Ομήρ. Ιλ.· *μη τρέσας*, χωρίς φόβο, σε Αισχύλ.· *ούδέν τρέσας*, σε Πλάτ.· *τρέσας*, χρησιμ. ως ουσ., αυτός που τρέπεται σε φυγή, δειλός, σε Ομήρ. Ιλ.· *Αριστόδημος ό τρέσας*, σε Ηρόδ. **II.** μτβ., φεύγω μακριά από κάποιον, φοβάμαι κάποιον, με αιτ., σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ., Ξεν.

τρήμα, -ατος, τό (τε-τραίνω), οπή, άνοιγμα, τρύπα, ρήγμα, Λατ. *foramen*, σε Αριστοφ., Πλάτ.

τρηματόεις, -εσσα, -εν, αυτός που είναι γεμάτος πόρους, σε Ανθ.

τρήρων, -ωνος, ό, ή (τρέω), αυτός που τρέμει, ντροπαλός, δειλός, σε Όμηρ.

τρητός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τε-τραίνω*· διάτρητος, αυτός που έχει τρύπες, σε Ομήρ. Οδ.· *τρητά λέχεια*, πθ. σκαλιστές κλίνες, ή αυτές που έχουν οπές μέσα από τις οποίες διέρχονται τα σχοινιά που υποστηρίζουν το στρώμα·

τρητός μελισσῶν πόνος, δηλ. κηρήθρα, σε Πίνδ.: τρητή λίθαξ, ελαφρόπετρα, σε Ανθ.

τρηχᾶλέος, -η, -ον, ποιητ. αντί τρηχός, σε Ανθ.

τρηχύνω[ϋ], **τρηχός**, Ιων. αντί τραχύνω, τραχός.

τρι-, πρόθεμα από το τρίς ή τριά, ως συνθ., τρεις φορές, τρεις, Λατ. ter.

τρία, ουδ. του τρεῖς.

τριάζω, μέλ. τριάζω, (τρία), νικώ, λέγεται για παλαιστή, ο οποίος δε λογιζόταν νικητής αν δεν νικούσε τον αντίπαλό του με τρία χτυπήματα (παλαιίσματα).

τρίαίνα, ή, αλιευτικό καμάκι με τρία δόντια, έμβλημα του Ποσειδώνα, σε Όμηρ.

τριαινόω, μέλ. τριαινώσω, **I.** ανυψώνω, σείω χτυπώντας με την τρίαίνα· γενικά, κινώ, ανατρέπω, καταρρίπτω, σε Ευρ. **II.** τριαινόω τήν γήν δικέλλη, την οργώνω με τον κασμά, σε Αριστοφ.

τριάκας, Ιων. **τρηκάς, -άδος, ή**, συνηρ. αντί άχρηστου τριακοντάς (τρεῖς, τρία)· **I.** ο αριθμός τριάντα, σε Αισχύλ. **II.** η τριακοστή ημέρα του μήνα, σε Ησίοδ.: απ' όπου, ο μήνας που περιέχει τριάντα ημέρες, σε Λουκ. **III.** πολιτική διαίρεση κάθε φυλής που είχε τριάντα οικογένειες.

τριάκονθ-άμμᾶτος, -ον (ἄμμα), αυτός που έχει τριάντα κόμπους, σε Ξεν.

τριάκονθ-ήμερος, Ιων. **τρηκοντήμερος, -ον**, αυτός που έχει τριάντα ημέρες, σε Ηρόδ.

τριάκοντα[ᾱ], Ιων. **τρηήκοντα, οί, αί, τά**, άκλιτο, με γεν. τρηκόντων σε χρήση, στον Ησίοδ.: δοτ. τρηκόντεσσιν, σε Ανθ.: **I.** τριάντα, Λατ. triginta, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** οί τριάκοντα· **1.** στη Σπάρτη, οι τριάντα παρά τους βασιλείς, διοριζόμενοι ως σύμβουλοι, Σπαρτιάτες πολίτες, σε Ξεν. **2.** στην Αθήνα, οί Τριάκοντα, οι κοινώς καλούμενοι τριάντα τύραννοι, αυτοί που διορίστηκαν κατά την άλωση των Αθηνών (404 π.Χ.), σε Πλάτ. κ.λπ.

τριάκοντα-ετής, Ιων. **τρηκονταετής, -ές, I.** αυτός που έχει ηλικία τριάντα ετών, σε Πλάτ.: στο συνηρ. τύπο, οί τριακοντοῦτοι, οι άνδρες που έχουν ηλικία τριάντα ετών, στον ίδ.: θηλ. τριακοντοῦτις, σε Ισοκρ. **II.** τριακονταέτης, -ες, αυτός που έχει διάρκεια τριάντα ετών, που διαρκεί τριάντα χρόνια, σε Θουκ.: στο θηλ. τύπο, σπονδαί τρηκοντούτιδες, σε Ηρόδ.: αί τριακοντούτιδες σπονδαί, σε Αριστοφ.

τριάκοντά-ζύγος, -ον, αυτός που έχει τριάντα καθίσματα κωπηλατών, σε Θεόκρ.

τριάκοντάκις[ᾱ], επίρρ., τριάντα φορές, σε Πλούτ.

τριάκοντ-αρχία, ή, η εξουσία των Τριάκοντα στην Αθήνα, σε Ξεν.

τριάκοντά-χους, -ουν, αυτός που παράγει τα τριακονταπλάσια, σε Στράβ.

τριάκόντορος (ενν. ναῦς), **ή**, πλοίο που έχει τριάντα κουπιά, σε Θουκ., Ξεν.: στον Ηρόδ. συναντάται ως τρηκόντερος.

τριάκοντ-ούτης, -ούτις, βλ. [τριακοντα-ετής](#).

τριάκοντ-ώρῦγος, -ον (ὄργυια), αυτός που έχει μήκος τριάντα οργυιές, σε Ξεν.

τριάκόσιοι, Ιων. **τρηκόσιοι, -αι, -α, I.** τριακόσιοι, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.: επίσης, με περιληπτικό όνομα στον ενικό, ἵππος τριακόσιος, σε Ξεν. **II. 1.** οί τριακόσιοι, στην Αθήνα, οι πλουσιώτατοι των συμμοριῶν, οι οποίοι διηύθυναν τις υποθέσεις αυτών, σε Δημ. **2.** οι Τριακόσιοι Σπαρτιάτες που έπεσαν στις Θερμοπύλες, σε Ηρόδ.

τριάκοσιο-μέδιμνοι, οί, αυτοί των οποίων η περιουσία απέφερε εισόδημα τριακοσίων μεδίωνων, δηλ. οι Ἴππεῖς.

τριᾶκοσιό-χους, -ουν, αυτός που αποφέρει το τριακοσιαπλάσιο, σε Στράβ. **τριᾶκοστός**, Ιων. **τριηκοστός, -ή, -όν, I**. τριακοστός, σε Ηρόδ. κ.λπ. **II**. *τριακοστή, ἡ*, φόρος ή δασμός του ενός τριακοστού, σε Δημ. **τριακτήρ, -ῆρος, ὁ (τριάζω)**, νικητής, σε Αισχύλ. **τρι-άρμενος, -ον**, αυτός που έχει τρία ιστία ή κατάρτια, σε Λουκ. **τριάς, -άδος, ἡ (τρεῖς)**, ο αριθμός τρία, τριάδα, σε Πλάτ. **τριβᾶκός, -ῆ, -όν (τρίβω)**, τετριμμένος, φθαρμένος, σε Ανθ., Λουκ. **Τριβαλλοί, οί**, ἔθνος στα ὄρια της Θράκης· ως κωμικό ὄνομα βαρβαρικών θεῶν, σε Αριστοφ.· **ἐπίθ. Τριβαλλικός, -ή, -όν**, σε Ηρόδ. **τριβελής, -ές (βέλος)**, αυτός που έχει τρεις αιχμές, σε Ανθ. **τριβή, ἡ (τρίβω)**· **I**. τριβή, φθορά, καταστροφή, σε Αισχύλ. **II**. άσκηση, αντίθ. προς τη θεωρία, σε Ξεν.· **ἐπίσης**, απλή άσκηση ή ενέργεια, μηχανική και συνήθης ενέργεια, αντίθ. προς την αληθινή τέχνη, σε Πλάτ. **III**. αυτό για το οποίο κάποιος φροντίζει, ασχολείται και ανησυχεί, αντικείμενο φροντίδας, μέριμνας, αγάπης, Λατ. *cura*, σε Αισχύλ. **IV.1**. λέγεται για τον χρόνο, δαπάνη, ξόδεμα χρόνου, σε Σοφ., Πλάτ.· *ἄξιαντριβὴν ἔχει*, ο χρόνος δαπανήθηκε καλῶς, σε Αισχύλ.· *βίος οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβὴν*, ζωή την οποία διέρχεται κάποιος με ευχαρίστηση, σε Αριστοφ. **2**. βραδύτητα, αναβολή, *ἐς τριβὰς ἔλᾶν*, να ζητάς αναβολές, σε Σοφ.· *τριβὰς πορίζειν*, σε Αριστοφ.· και παραλειπομένου του ρήματος, *μῆτριβὰς ἔτι*, χωρίς αναβολές πλέον, σε Σοφ. **τριβोल-εκτράπελος[ᾱ], -ον**, στον Αριστοφ.· *τριβολεκτράπελαι στωμύλλειν*, ἔχω να κάνω με τραχείς και χοντροκομμένες πρόστυχες ειρωνίες. **τρι-βολος[ῖ], -ον=τρι-βελής**· **I. 1**. ως ουσ., εργαλείο με τρία μεγάλα καρφιά, τοποθετημένο ἔτσι ὥστε ἓνα ἀπὸ τα καρφιά να στοχεύει προς τα πάνω, το οποίο χρησιμοποιεῖτο για να κουτσαίνει τα ἄλογα του ιπποῦ των εχθρῶν την ὥρα της μάχης, σε Πλούτ. **2**. αγκαθωτό φυτό, γαϊδουράγκαθο, σε Κ.Δ. **II**. *τρίβολοι, οί*, αλωνιστική μηχανή, που αποτελείται ἀπὸ σανίδες, στην κάτω επιφάνεια των οποίων μπήγονταν πολύ κοφτερά λιθάρια, σε Ανθ. **τρίβος[ῖ], ἡ και ὁ, I**. τετριμμένη ή πεπατημένη οδός, ατραπός, δημόσιος δρόμος, σε Ηρόδ., Ευρ.· **μονοπάτι**, σε Ξεν. **II**. φθορά ἀπὸ την τριβή, σε Αισχύλ. **III**. μεταφ., αναβολή, στον ιδ. **τρίβω**, μέλ. *τρίψω*, ἀόρ. *ἔτριψα*, απαρ. *τρίψαι*, παρακ. *τέτριψα* — Παθ., μέλ. *τριβήσομαι* και *τετριψομαι*, ἀόρ. *ἐτρίφθην*, ἀόρ. β´ *ἐτρίβην [ῖ]*, παρακ. *τέτριμμα*, Ιων. γ´ πληθ. *τετρίφαται*· **I. 1**. τρίβω, δηλ. αλωνίζω το σιτάρι, σε Ομήρ. Ιλ.· *μοχλὸν τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ*, να περιστρέψει το μοχλό μέσα στο μάτι του, σε Ομήρ. Οδ.· *χρυσὸν βασάνῳ τριβόμενον*, να το τρίνεις ἔτσι ὥστε να ελέγξεις την καθαρότητά του (πρβλ. [παρατρίβω](#)), σε Θεόγν. — Μέσ., *χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε τρίβεσθαι μύσος*, προστρίβω πάνω στα ιερά το μόλυσμά μου, τα μαίνω, τα μολύνω, σε Αισχύλ. **2**. τρίβω, μεταβάλλω σε σκόνη, κοπανίζω, ζυμώνω, σε Αριστοφ. κ.λπ. **3**. συμπιέζω, συνθλίβω, συντρίβω, *βότρυν*, στον ιδ. **II. 1**. φθείρω δια της τριβής, καταστρέφω ενδύματα — Παθ., λέγεται για οδό, την φθείρω με το πάτημα ή την εξομαλύνω, *ἀτραπὸς τετριμμένη*, στον ιδ. **2**. λέγεται για χρόνο, κατατρίβω, διάγω, δαπανώ, Λατ. *terere vitam*, σε Σοφ., Ευρ.· **ἀπόλ.**, χάνω χρόνο, αναβάλλω, σε Αισχύλ. **3**. ερημώνω χώρα, σε Ευρ. **III**. μεταφ., **1**. λέγεται για πρόσωπα, φθείρω, καταστρέφω, αφανίζω, σε Ησίοδ.· Παθ., καταστρέφομαι, φθείρομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Θουκ. — Μέσ., *τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ αὐτὴν*, λέγεται για εσωτερικὲς συγκρούσεις, στον ιδ. — Παθ., *τριβόμενος λεώς*, καταπιεζόμενος λαός, σε Ηρόδ. **2**. λέγεται για χρήματα και περιουσία, κατασπαταλώ, διασκορπίζω,

διασπαθίζω, στον ίδ. **3.** μεταχειρίζομαι συνέχεια, σε Αριστοφ. **4.** Παθ., ασχολούμαι πολύ με κάτι ή είμαι δοσμένος ολόψυχα σε κάτι, σε Ηρόδ.

τρίβων[ι], -ωνος, ό, παλιό και φθαρμένο πανωφόρι, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.

τρίβων, ό, ή, ως επίθ., **1.** ασκημένος ή έμπειρος σε κάτι, με γεν., σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. **2.** απόλ., άνθρωπος πανούργος, πολυμήχανος και απατεώνας, σε Αριστοφ.

τρίβωνικώς, επίρρ. όπως ο *τρίβων*, μυστηριωδώς, με πανουργία, σε Αριστοφ.

τρίβώνιον, τό, υποκορ. του *τρίβω*, σε Αριστοφ.

τρί-γένεια, ή, η τρίτη γενιά, σε Στράβ

τρί-γέρον, -οντος, ό, ή, τριπλάσια ηλικιωμένος ή παλιός, *τριγέρον μῦθος τάδε φωνεῖ*, παμπάλαιος μύθος, σε Αισχύλ.

τρί-γίγας[γι], ό, τριπλάσιος (δηλ. πελώριος) γίγαντας, σε Ορφ.

τρίγλη, ή, μπαρμπούνη· επίσης, *τρίγλᾶ*, σε Ανθ.

τρί-γληνος, -ον (γλήνη), αυτός που έχει τρεις οφθαλμούς· έπειτα, λέγεται για τα σκουλαρήκια, αυτά που έχουν τρεις λαμπρούς λίθους, σε Όμηρ.

τριγλο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κουβαλά μπαρμπούνια, *τριγλοφόρος χιτών*, δίχτυ για το πιάσιμο, την αλίευση των μπαρμπουνιών, σε Ανθ.

τρί-γλύφος, -ον (γλύφω), αυτός που έχει τρεις σχισμές· ως ουσ., **τρίγλυφος, ή,** στην αρχιτεκτονική του Δωρικού ρυθμού, μάρμαρο με τρεις παράλληλες σχισμές, τοποθετημένο κατά ίσα διαστήματα κατά μήκος του αετώματος, σε Ευρ.· επίσης, **τρίγλυφον, τό,** σε Αριστ.

τρι-γλώχις, -ίνος, ό, ή, αυτός που έχει τρεις ακίδες, σε Ομήρ. Ιλ.

τριγμός ή τρισμός, ό (τρίζω), οξεία κραυγή, τσίριγμα, σε Πλούτ.

τρίγωνία, ή, η τρίτη γενιά, σε Δημ.

τρί-γονος, -ον (γίγνομαι), τριπλά γεννημένος· στον πληθ. απλώς = *τρεῖς*, τρία, σε Ευρ.

τρίγωνο-ειδής, -ές (εἶδος), αυτός που έχει σχήμα τριγώνου, σε Πολύβ.

τρί-γωνος, -ον (γωνία)· I. αυτός που έχει τρεις γωνίες, σε Αισχύλ. **II.** ως ουσ., *τρίγωνον, τό*, το γεωμετρικό σχήμα τρίγωνο, σε Πλάτ.· όνομα μουσικού οργάνου, στον ίδ.

τρί-δουλος, -ον, δούλος από τρεις γενιές, γεννημένος από μητέρα δούλη, της οποίας η μητέρα και η προμητέρα ήταν επίσης δούλες, σε Σοφ.

τρί-δραχμος, -ον, αυτός που έχει αξία ή βάρος τριων δραχμών, σε Αριστοφ.

τρι-έλικτος, -ον, αυτός που σχηματίζει τρεις ελιγμούς, που έχει στριφογυριστεί τρεις φορές, σε Χρησμ. παρ' Ηρόδ., σε Ανθ.

τρι-έμβολος, -ον (έμβολή), όμοιος με τριπλό έμβολο πλοίου, σε Αριστοφ.

τρι-ετηρίς (ενν. εορτή), -ίδος, ή, 1. εορτή που τελείται κάθε τρία χρόνια, σε Ηρόδ., Ευρ. **2.** (ενν. *περίοδος*), κύκλος ή περίοδος τριών ετών, σε Ομηρ. Ύμν., Αριστ.

τρι-έτης, -ου ή τρι-ετής, -ές, ό (έτος), αυτός που έχει ηλικία τριων ετών, σε Ηρόδ., Θεόκρ.· ουδ. *τριέτες* ως επίρρ., για τρία χρόνια, σε Ομήρ. Οδ.

τρι-ζυγής, -ές, τρί-ζυγος, -ον και τρί-ζυξ, ό, ή, τρεις ενωμένες, τρεις μαζί, λέγεται για τις Χάριτες, σε Ευρ., Ανθ.

τρίζω ($\sqrt{ΤΡΙΓ}$), παρακ. *τέτριγα* (συνηθέστερο με σημασία ενεστ.), Επικ. *μτχ. τετριγῶτες*, αντί *τετριγότες*· λέγεται για ήχους που βγάζουν τα ζώα, τσιρίζω, ουρλιάζω, λέγεται για μικρά πτηνά ή νεοσσούς, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για νυκτερίδες, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για φαντάσματα (δηλ. το θόρυβο που κάνουν οι ψυχές των πεθαμένων), τα οποία —στον Σαίξπηρ— «τσιρίζουν και μιλούν ασυνάρτητα», σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** λέγεται για άλλους ήχους, *νώτα τετριγει* (Επικ. υπερσ.) έτριξαν τα νώτα του παλαιστή, σε Ομήρ. Ιλ.· *τρίζω*

τοὺς ὀδόντας, τρίζω τα δόντια, σε Κ.Δ.· λέγεται για χορδή μουσικού οργάνου, αντηχώ δυνατά, βγάζω οξύ ήχο, σε Ανθ. (ηχομιμ. λέξη).

τριηκός, -άδος, ή, Ιων. αντί *τριακάς*.

τριήκοντα, τριηκόσιοι, κ.λπ., Ιων. αντί *τριάκοντα, τριακόσιοι*.

τριηκοντήμερος, Ιων. αντί *τριακονθήμερος*.

τρι-ημι-πόδιον, τό (πούς), μήκος ενός ποδιού και μισού, σε Ξεν.

τριηραρχέω, μέλ. *τριηραρχήσω*, παρακ. *τετριηράρχηκα*· **I.** είμαι *τριήραρχος*,

κυβερνώ τριήρη, σε Ηρόδ., Θουκ.· με γεν., *τριηραρχέω νηός*, σε Ηρόδ. **II.**

στην Αθήνα, είμαι τριήραρχος, δηλ. εξοπλίζω τριήρη στην υπηρεσία του

δημοσίου, σε Αριστοφ.· Παθ., *τριηραρχοῦσιν οἱ πλούσιοι, ὁ δὲ δῆμος*

τριηραρχεῖται, σε Ξεν.

τριηράρχημα, -ατος, τό, το ναυτικό πλήρωμα του τριήραρχου, σε Δημ.

τριηραρχία, ή, I. αρχηγία τριήρους, σε Αριστ. **II.** στην Αθήνα, ο εξοπλισμός

τριήρους από επιφανή πολίτη στην υπηρεσία του δημοσίου, σε Ξεν.

τριηραρχικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει στην τριηραρχία, σε Δημ.

τριήρ-αρχος, ὁ, I. κυβερνήτης τριήρους, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** στην Αθήνα,

τριήραρχος καλούνταν ο πολίτης, ο οποίος (ή μόνος ή από κοινού με άλλους)

όφειλε να εξοπλίσει τριήρη στην υπηρεσία του δημοσίου, σε Αριστοφ., Θουκ.

τριηρ-αύλης, -ου, ὁ (αὐλός), αυλητής μέσα σε τριήρη που διηύθυνε με τον αυλό τις κινήσεις των κωπηλατών, έτσι ώστε να κωπηλατούν ὅλοι ταυτόχρονα και αρμονικά, σε Δημ.

τρι-ήρης (ενν. ναῦς), ή, γεν. -εος, -ους, Ιων. -ευσ· αιτ. -εα, -η· ονομ. πληθ.

τριήρεις, τριήρεις· γεν. *τριηρέων, τριηρῶν·* γεν. *δυϊκοῦ τριήροιν· (τρῖς, -ήρης)·*

Λατ. *triremis*, πλοίο με τρεις σειρές κουπιών, ο πιο συνηθισμένος τύπος πολεμικού πλοίου των Ελλήνων, σε Ηρόδ. κ.λπ.· Τριήρεις πρώτα ναυπήγησαν οι Κορίνθιοι, σε Θουκ.· πρβλ. **θαλάμιος, ζυγίτης, θρανίτης**.

τριηρικός, -ή, -όν, αυτός που προέρχεται ή ανήκει σε τριήρη, σε Δημ.

τριηρίτης[ι], -ου, ὁ, αυτός που επιβαίνει σε τριήρη, ή αυτός που υπηρετεί σε τριήρη, κυρίως ως οπλίτης ή κωπηλάτης, σε Ηρόδ., Θουκ.

τριηρο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που ναυπηγεί τριήρεις, σε Δημ.

τρι-θάλασσος, Αττ. -ττος, -ον, αυτός που καταλαμβάνει τρεις θάλασσες, που εγγίζει ή συνορεύει με τρεις θάλασσες, σε Στράβ.

Τρι-κάρᾶνος, ὁ, Τρικέφαλος, σατιρικό επώνυμο των τριων πόλεων, της Σπάρτης, των Αθηνών και της Θήβας, σε Λουκ.

τρι-κάρηνος[ᾱ], -ον (κάρηνον), αυτός που έχει τρία κεφάλια, σε Ησίοδ., Ηρόδ.

τρι-κέφαλος, -ον (κεφαλή), αυτός που έχει τρία κεφάλια, σε Λουκ.

τρι-κλῖνος, -ον (κλίνη), αυτός που έχει τρεις κλίνες, κρεβάτια· ως ουσ., *τρίκλινος* (ενν. *οἶκος*), ὁ, αίθουσα δείπνου με τρεις δειπνητικές κλίνες, το triclinium των Ρωμαίων.

τρι-κλωστος, -ον, αυτός που έχει κλωστεί τρεις φορές, που αποτελείται από τρεις κλωστές, σε Ανθ.

τρι-κόλωνος, -ον (κολώνη), αυτός που έχει τρεις κορυφές, τρεις λόφους, σε Χρησμ. παρά Στράβ.

τρι-κόρυθος, -ον και τρί-κορυς, -ῦθος, ὁ, αυτός που έχει περικεφαλαία με τριπλό λοφίο, σε Ευρ.

τρι-κόρυφος, -ον (κορυφή), αυτός που έχει τρεις κορυφές, σε Στράβ.

τρι-κόρωνος, -ον (κορώνη), αυτός που έχει ηλικία τριπλάσια της ηλικίας του κόρακα, που είναι δηλ. πολύ γέρος, σε Ανθ.

τρί-κρᾶνος, -ον, αυτός που έχει τρία κεφάλια, τρικέφαλος, λέγεται για τον Κέρβερο, σε Σοφ., Ευρ.

τρῖ-κῦμία, ἢ (κῦμα), το τρίτο κύμα, ως εκ τούτου πελώριο κύμα επειδή το τρίτο υπέθεταν πως ήταν το μεγαλύτερο (όπως στη Λατ. το *fluctus decumanus*), σε Πλάτ.· μεταφ., *τρικυμία κακῶν*, σε Αισχύλ.

τρίλ-λιστος, -ον, ποιητ. αντί *τρί-λιστος*, (*λίσσομαι*) πολυπόθητος, πολυλιτάνευτος, σε Ομήρ. Ιλ.

τριλογία, ἢ, οι τρεις τραγωδίες τις οποίες κάθε ένας από τους διαγωνιζόμενους ποιητές όφειλε να διδάξει στο θέατρο των Αθηνών, βλ.

τετραλογία.

τρῖ-λοφία, ἢ, τριπλό λοφίο (πτηνού ή κράνους), σε Αριστοφ.

τρῖ-μάκαιρα, θηλ. όπως αν προερχόταν από αρσ. *τρίμακαρ*, τρεις φορές ευλογημένη, σε Ανθ.

τρί-μετρος, -ον (μέτρον), λέγεται για στίχους, αυτός που αποτελείται από τρία μέτρα· δηλ., στους ιαμβικούς, τροχαϊκούς και αναπαιστικούς στίχους, αυτός που αποτελείται από τρεις συζυγίες (δίποδες)· αλλά στους δακτυλικούς, αυτός που αποτελείται από τρεις απλούς πόδες· *τρίμετρος ἴαμβος*, ο ιαμβικός στίχος που αποτελείται από τρία μέτρα ή έξι πόδια (*versus senarius*), σε Ηρόδ.· ομοίως, *τόνος τρίμετρος*, στίχος τρίμετρος, στον ίδ.· *τρίμετρον, τό*, σε Αριστοφ.

τρί-μηνος, -ον (μήν), αυτός που αποτελείται από τρεις μήνες, σε Σοφ.· ομοίως, *ἢ τρίμηνος*, περιόδος τριών μηνών, σε Ηρόδ.

τρίμμα, -ατος, τό (τρίβω), αυτό το οποίο είναι τριμμένο· μεταφ., όπως το *τρίβων* Π 2, πεπειραμένος πανούργος, σε Αριστοφ.

τριμμός, ὁ (τρίβω), τετριμμένη οδός, σε Ξεν.

τρῖ-μοιρία, ἢ (μοῖρα), τριπλό μερίδιο, τριπλάσιος μισθός, σε Ξεν.

τρί-μοιρος, -ον (μοῖρα), τριπλός, σε Αισχύλ.

τρί-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει τρεις μορφές· στον πληθ. =*τρεῖς*, *Μοῖραι τρίμορφοι*, οι τρεις Μοῖρες, σε Αισχύλ.

Τρίνακρία, ἢ, όνομα της Σικελίας, νεώτερος τύπος του *Θρινακίη*, σε Θουκ.

τρίναξι[ι], -ᾶκος, ἢ (ἄκη), τρίαίνα ή γεωργικό εργαλείο με τρεις αιχμές, τρικράνι ή πιρούνα, σε Ανθ.

τριξός, -ή, -όν, Ιων. αντί *τρισσός*.

τρί-οδος, ἢ, 1. μέρος όπου συναντώνται τρεις δρόμοι, Λατ. *trivium*, σε Θεόγν., Ευρ. κ.λπ. **2.** η Εκάτη, Λατ. *Trivia, ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι*, σε Θεόκρ.· *οἶος ἐκ τριόδου*, δηλ. χυδαίος, σε Λουκ.

τριόδους, -όδοντος, ὁ, ἢ, αυτός που έχει τρία δόντια, τρεις περόνες· ως ουσ., η τρίαίνα, σε Πίνδ.

Τριόπιον, τό, ακρωτήριο της Καρίας, στο οποίο υπήρχε Δωρικό ιερό αφιερωμένο στη λατρεία του Απόλλωνα, *τὸ Τριοπικὸν ἱρόν, ὁ Τριόπιος Ἀπολλών*, σε Ηρόδ.

τρι-όρχης, -ου, ὁ (ὄρχις), αυτός που έχει τρεις όρχεις, είδος γερακιού, πιθ. ο γύπας, σε Αριστοφ.

τριτό, ἦχος κατά μίμηση φωνής πτηνού, σε Αριστοφ.

τρί-παις, -παιδος, ὁ, ἢ, αυτός που έχει τρία παιδιά, σε Πλούτ.

τρί-πᾶλαι, επίρρ., από πολύ πολύ παλιά, σε Αριστοφ.

τρῖ-πάλαιστος ή -αστος, -ον, αυτός που έχει πλάτος, μήκος κ.λπ. τριών παλαμιών, σε Ηρόδ.

τρί-παλτος, -ον (πάλλω), αυτός που πάλλεται τρεις φορές· μεταφ., τριπλός, πολλαπλός, σε Αισχύλ.

τρι-πάνουργος[ἄ], -ον, τρεις φορές πανούργος, «τετραπέρατος», εξαιρετικά πολυμήχανος, σε Ανθ.

τρι-πάχιος[ἄ], -ον (παχύς) ή τρι-πάχυντος, -ον (παχύνω), τρεις φορές πιο παχύς, τριπλά πολυφαγός, σε Αισχύλ.

τρι-πέτηλος, -ον (πέτηλον), αυτός που έχει τρία πέταλα ή φύλλα, σε Ομηρ. Ὑμν.

τρι-πηχυσ, -υ, γεν. -εος, αυτός που έχει μήκος ή ύψος τριών πήχεων, σε Ηρόδ., Αττ.

τρι-πίθήκινος, -η, -ον, τρεις φορές ή ολότελα πιθηκοειδής, σε Ανθ.

τριπλαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ, τρίπτυχος, τριπλός, Λατ. triplex, σε Ομήρ. Ιλ.

τριπλασιάζω, μέλ. *τριπλασιάσω*, πολλαπλασιάζω επί τρία, κάνω τριπλάσιο, σε Πλούτ.

τριπλάσιος[ἄ], -α, -ον, I. τρεις φορές άλλος τόσος, τρεις φορές τόσο μεγάλος όσο..., με γεν., σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.· απόλ., *τριπλασίαν δύναμιν εἶχε* (ενν. τῆς προτέρας), σε Ξεν. **II.** *τριπλάσιον*, ως επίρρ., *τριπλάσιον*, τρεις φορές τόσο πολύ, σε Αριστοφ.

τρι-πλεθρος, -ον (πλέθρον), αυτός που έχει πλάτος τριών πλέθρων, σε Ξεν.

τρι-πλευρος, -ον (πλευρά), αυτός που έχει τρεις πλευρές.

τριπλή, δοτ. θηλ. του *τριπλόος*.

τρι-πλόος, -η, -ον, συνηρ. **τριπλοῦς, -ῆ, -οῦν (τρεῖς)**, τριπλός, *ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς* = *ἐν τριόδῳ*, σε Σοφ.· ὄνομα *τριπλοῦν*, σύνθετο από τρία ονόματα, σε Αριστ.· Αττ. ουδ. πληθ. *τριπλά*, σε Αισχύλ.· δοτ. θηλ. *τριπλή*, ως επίρρ., σε Ομήρ. Ιλ., Λουκ.

τριπόδεσσι, Επικ. αντί *τρίποσι*, δοτ. πληθ. του *τρίπους*.

τρι-πόδης, -ου, ὁ (πούς), αυτός που έχει μήκος τριων ποδιών, σε Ησίοδ.

τριποδη-φορέω, μέλ. *τριποδηφορήσω*, κρατώ τρίποδα, τον προσφέρω ως σημάδι νίκης, σε Στράβ.

τριπόθητος, Δωρ. **τριπόθᾶτος, -ον**, τρεις φορές (δηλ. πολύ) ποθητός, εξαιρετικά επιθυμητός, σε Βίωνα, Μόσχ.

τρι-πολις, -εως, Ιων. -ιος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει τρεις πόλεις, σε Πίνδ.

τρι-πόλιστος, -ον (πολίζω), αυτός που έχει αναποληθεί ή ειπωθεί τρεις φορές επανειλημμένως, σε Σοφ.

τρι-πολος, -ον (πολέω), τρεις φορές οργωμένος, σε Όμηρ., Ησίοδ.

τριπόνητοςξέρις, ἡ, άμιλλα μεταξύ τριων εργατιδων γυναικών για την εκπόνηση κάποιου έργου, σε Ανθ.

τρι-πορθος, -ον (πέρθω), αυτός που έχει κυριευθεί, αλωθεί, ερημωθεί τρεις φορές, σε Ανθ.

τρίπος[ἰ], -ου, ὁ, ποιητ. αντί επόμ., σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

τρι-πους[ἰ], -ποδος, ὁ, ἡ, -πουν, τό, αυτός που έχει τρία πόδια ή που αποτελείται από τρία πόδια· και ομοίως· **I.** αυτός που έχει έκταση τριων ποδιών, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** αυτός που βαδίζει με τρία πόδια, λέγεται για ηλικιωμένο που στηρίζεται σε μαγκούρα, σε Ησίοδ.· ομοίως, *τρίποδας ὁδοῦς στείχει*, σε Αισχύλ. **III.** αυτός που έχει τρία πόδια (λέγεται για τραπέζι κ.λπ.)·

1. τρίποδας, μπρούτζινη χύτρα ή καζάνι με τρία πόδια, σε Όμηρ.· από ένα τρίποδα τέτοιου είδους (Λατ. cortina) η ιέρεια των Δελφών έδινε τους χρησμούς της, σε Ευρ., Αριστοφ. **2.** τραπέζι με τρία πόδια, σε Ξεν.

τριπτήρ, -ῆρος, ὁ (τρίβω), = το επόμ.· κάδος στον οποίο βγαίνει το λάδι κατόπιν συμπίεσης· μεταφ., *τριπτήρ δικῶν*, κάδος που συλλέγει το «χυμό» των δικαστικών αποφάσεων, σε Αριστοφ.

τρίπτυς, -ου, ό (τρίβω), αυτός που τρίβει τους λουομένους, υπηρέτης των λουτρών, σε Πλούτ.

τρί-πτῦχος, -ον (πτυχή), τριπλός, αυτός που αποτελείται από τρία στρώματα, Λατ. triplex, σε Ομήρ. Ϊλ., Ευρ.

τρί-πῶλος, -ον, αυτός που έχει τρία άλογα· *τρίπῶλον ἄρμα δαιμόνων*, των τριων θεοτήτων του βουνού Ϊδη (της Ήρας, της Αφροδίτης και της Αθηνάς), σε Ευρ.

τρίρ-ρῦμος, -ον, αυτός που έχει τρεις πώλους, πουλάρια δηλ. τέσσερα άλογα ζευγμένα κατά μέτωπο, σε Αισχύλ.

τρίς[ι], επίρρ. του *τρεις*, τρεις φορές, Λατ. ter, σε Όμηρ. κ.λπ.· *τρὶς τόσος*, τρεις φορές τόσος ή τόσα, σε Ομήρ. Ϊλ. κ.λπ.· *ἑστρίς*, έως τρεις φορές, σε Ηρόδ., Αττ.· χρησιμ. για να ενισχύσει τη σημασία των σύνθετων λέξεων, όπως *τρισάθλιος*, *τρίσμακαρ*, όπως το Λατ. ter beatus, τρισευτυχισμένος· παροιμ., *τρὶς ἐξ βαλεῖν*, επιτυγχάνω την άριστη βολή (από τρεις κύβους), δηλ. κερδίζω, είμαι τυχερός, σε Αισχύλ.

τρισ-άθλιος, -α, -ον, πανάθλιος, τρεις φορές δυστυχισμένος, σε Σοφ. κ.λπ.

τρισ-άλαστος, -ον, τρισάθλιος, τρεις φορές βασανισμένος, σε Ανθ.

τρί-σᾶμος, -ον, Δωρ. αντί *τρίσημος*.

τρισ-άριθμος, -ον, τρεις φορές αριθμημένος, σε Χρησμ. παρά Λουκ.

τρισ-άσμενος, -η, -ον, τρεις φορές ευχαριστημένος, τρεις φορές πρόθυμος, σε Ξεν.

τρισ-άωρος, -ον, τρεις φορές άκαιρος, εξαιρετικά πρόωρος, σε Ανθ.

τρισ-δείλαιος, -ον, = *τρισάθλιος*, σε Ανθ.

τρισ-δύστηνος, -ον, = το προηγ., σε Ανθ.

τρισ-εινάς (ενν. *ήμέρα*), *-άδος, ή*, η ένατη μέρα (*ή έννεάς*) της τρίτης δεκάδας του μήνα, δηλ. η 29η, σε Ησίοδ.

τρισ-έπαρχος, ό, τρεις φορές *έπαρχος*, δηλ. Praetor, σε Ανθ.

τρισ-ευδαίμων, -ον, τρεις φορές ευτυχισμένος, σε Λουκ.

τρισ-καίδεκα, βλ. [τρεις-καίδεκα](#).

τρισκαιδεκά-πηχς, -υ, αυτός που έχει ανάστημα δεκατριών πήχεων, *άνήρτρισκαιδεκάπηχς*, με τόσο μεγάλο ανάστημα, σε Θεόκρ.

τρισκαιδεκα-στάσιος[στά], **-ον (Ϊστημι)**, αυτός που έχει αξία δεκατρείς φορές μεγαλύτερη της αξίας του ασημιού, σε Ηρόδ.

τρισ-και-δέκᾶτος, -η, -ον, δέκατος τρίτος, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ή τρισκαιδεκάτη* (ενν. *ήμέρα*), η δέκατη τρίτη ημέρα, σε Ομήρ. Οδ.

τρισκαιδεκᾶ-φόρος, -ον, αυτός που φέρει καρπό δεκατρείς φορές περισσότερο, σε Λουκ.

τρισκαιδεκ-έτης, -ου, ό (έτος), αυτός που έχει ηλικία δεκατριών ετών, σε Λυσ.

τρισ-κᾶκοδαίμων, -ον, τρεις φορές άτυχος, σε Αριστοφ.

τρί-σκαλμος, -ον, αυτός που έχει τρεις άξονες κουπιών· αλλά, *νάεσαι τρίςκαλμαι* είναι απλώς οι *τρήρεις*, σε Αισχύλ.

τρισ-κᾶτάρᾶτος, -ον, τρείς φορές καταραμένος, σε Δημ.

τρι-σκελής, -ές, αυτός που έχει τρία σκέλη, τρία πόδια, *ζόανον*, σε Θεόκρ.

τρισ-κοπάνιστος[ᾶ], **-ον**, κοπανημένος τρεις φορές, σε Βατραχομ.

τρίσ-μᾶκαρ, -ᾶρος, ό, ή, τρεις φορές ευτυχισμένος, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. κ.λπ.

τρισ-μᾶκάριος, -α, -ον, = το προηγ., σε Αριστοφ.

τρισ-μᾶκάριστος, -η, -ον = *τρίσμακαρ*, σε Λουκ.

τρις-μύριοι[ῶ], -αι, -α, τρεις φορές δέκα χιλιάδες, δηλ. τριάντα χιλιάδες, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· στον ενικ. με περιληπτικό ουσ., *τρισμυρία ἵππος*, τριάντα χιλιάδες ιππείς, σε Αισχύλ.

τριςμυρίο-πάλαι, επίρρ., τριάντα χιλιάδες φορές παλαιά, δηλ. προ αμνημονεύτων ετών, σε Αριστοφ.

τρίσ-όλβιος, -ον, τρεις φορές ευδαίμων, εξαιρετικά ευτυχής, σε Ανθ.

τρίσ-ολυμπιο-νίκης[ῆ], -ου, ὁ (νικάω), τρεις φορές νικητής στους αγώνες της Ολυμπίας, σε Πίνδ.

τρι-σπιθάμος, -ον (σπιθαμή), αυτός που έχει μήκος τριων σπιθαμών, σε Ησίοδ., Ξεν.

τρί-σπονδος, -ον (σπονδή), αυτός που έχει χυθεί τρεις φορές για σπονδή, *τρίσπονδαι χοαί*, τριπλή σπονδή προς τιμή των νεκρών από μέλι, γάλα και κρασί, σε Σοφ.

τρισσάτιος[ᾶ], -α, -ον, ποιητ. αντί *τρισσός*, σε Ανθ.

τρισσόθεν, επίρρ., από τρεις μεριές, σε Ανθ.

τρισσός, Ιων. **τριξός, -ή, -όν (τρίξ)· I.** τριπλός, Λατ. *triplex*, σε Ευρ. κ.λπ.· επίρρ. *τρισῶς*, σε Ανθ. **II.** στον πληθ., *τρεῖς*, σε Πίνδ., Σοφ. κ.λπ.

τρί-στεγος, -ον (στέγη), αυτός που αποτελείται από τρεις στέγες, τριώροφος· *τὸ τρίστεγον* (ενν. *οἴκημα*), το τρίτο πάτωμα, σε Κ.Δ.

τριστοιχί, επίρρ., σε τρεις σειρές, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

τρί-στοιχος, -ον, αυτός που αποτελείται από τρεις σειρές, σε Ομήρ. Οδ.· τριπλός, σε Ανθ.

τρί-στομος, -ον (στόμα), αυτός που έχει τρία στόματα, τρεις αιχμές, σε Ανθ.

τρί-σύλλάβος, -ον (συλλαβή), αυτός που αποτελείται από τρεις συλλαβές, σε Λουκ.

τρις-χίλιοι[χῆ], -αι, -α, τρεις χιλιάδες, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.

τριςχίλιοστός, -ή, -όν, ο τριςχίλιοστός, σε Πλάτ.

τρί-σώματος, -ον, αυτός που έχει τρία σώματα, Λατ. *tricoctor*, σε Αισχύλ.

τρίτᾱγωνιστέω, μέλ. *τριταγωνιστήσω*, είμαι *τριταγωνιστής*, σε Δημ.

τρίτ-ᾱγωνιστής, -οῦ, ὁ, αυτός που υποδύεται τρίτο ή μη σημαντικό πρόσωπο στη σκηνή, σε Δημ.

τρίταιος, -α, -ον (τρίτος)· I. αυτός που γίνεται την τρίτη μέρα, συνδυάζεται με ρήμ. ως κατηγορ. του υποκ., *τριταῖοι ἐγένοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ*, σε Ηρόδ.· *ἐσβεβληκῶς τριταῖος ἐς Μηλιέας*, έχοντας εισβάλλει πριν από τρεις ημέρες, στον ίδ.· *τριταῖος γενόμενος*, αφότου παρήλθε η τρίτη ημέρα μετά τον θάνατό του, στον ίδ.· *τριταῖος* (ενν. *πυρετός*), ὁ, ο πυρετός που επανέρχεται κάθε τρίτη ημέρα, σε Πλάτ. **II.** λέγεται για γεγονότα, αυτά που διαρκούν τρεις ημέρες, σε Ευρ. **III.** γενικά αντί *τρίτος*, στον ίδ.

τρί-τάλαντιαῖος, -α, -ον, = το επόμ., σε Πλούτ.

τρίτάλαντος[τᾶ], -ον (τάλαντον), αυτός που αποτελείται από τρία τάλαντα, σε Αριστοφ. **2.** αυτός που έχει αξία τριών ταλάντων, σε Ισαίο.

τρί-τάλας, -αινα, -ᾶν, τρεις φορές δυστυχής, τρισάθλιος, σε Ευρ., Ανθ.

τρί-τάνυστος[ᾶ], -ον, τριπλά τεντωμένος, πολύ μακρὺς, σε Ανθ.

τρίτᾱτος[ῆ], -η, -ον, κατά ποιητ. παρέκταση αντί *τρίτος*, σε Ομήρ. Ιλ.

τρίτη-μόριος, -α, -ον (μόριον)· I. ίσος προς το τρίτο μέρος, με γεν., σε Ηρόδ.

II. ως ουσ., *τριτημόριον*, τό, το τρίτο μέρος, το 1/3, στον ίδ., Θουκ. κ.λπ.

τρίτημορίς, -ίδος, ὁ, = *τριτημόριον*, σε Ηρόδ.

τρίτο-βάμων[ᾶ], -ον (βαίνω), αυτός που αποτελεί, που σχηματίζει το τρίτο πόδι, σε Ευρ.

Τρίτο-γένεια, ή (γίγνομαι), όνομα της Αθηνάς, σε Όμηρ., Ησίοδ. (από τη λίμνη *Τριτωνίδα* στη Λιβύη, κοντά στην οποία γεννήθηκε η θεά, σε Ευρ. Άλλοι ωστόσο, μεταφράζουν το *τριτογένεια* ως η γεννηθείσα την τρίτη ημέρα του μήνα, ή το τρίτο κατά σειρά παιδί μετά τον Απόλλωνα και την Άρτεμη).

Τρίτο-γενής, -έος, ή, = το προηγ., σε Ομηρ. Ύμν., Χρησμ. παρ' Ηροδ.

τρί-τοκος, -ον (τίκτω), αυτός που γεννάει τρεις φορές ή τρία τέκνα συγχρόνως, σε Ανθ.

τρίτος[ι], -η,-ον (τρεῖς)· I. τρίτος, Λατ. tertius, σε Όμηρ. κ.λπ.· *τρίτος ἦλθε*, ήρθε ο ίδιος τρίτος, δηλ. σε σχέση με δύο άλλους, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *τρίτος αὐτός*, σε Αττ.· η λέξη *τρίτος* συχνά φαίνεται ως συμπληρωματική και επιφέρουσα τελείωση κάποιου πράγματος, *τρίτην ἐπενδίδωμι* (ενν. *πληγήν*), το τρίτον και τελειωτικό χτύπημα, σε Αισχύλ.· πρβλ. [σωτήρ](#) I. 2. **II.** *τρίτη*, με ή χωρίς τη λέξη *ἡμέρα*, η μέρα μετά την αυριανή, *ἐς τρίτην ἡμέραν*, σε Αριστοφ.· *τῆ τρίτη*, σε Ξεν.· αλλά, *χθές και τρίτην ἡμέραν*, χθες και προχθές, στον ίδ. **III.** *τρίτον*, ως επίρρ., κατά τρίτο λόγο, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.· επίσης, *τὸ τρίτον*, σε Όμηρ., Αττ.· **IV.** *τρίτα, τά· 1.* (ενν. *ἱέρα*), θυσία υπέρ του νεκρού που γίνεται την τρίτη ημέρα μετά την κηδεία, σε Ισαίο. **2.** *τὰ τρίτα λέγειν τινί*, παίζω τον τρίτο ρόλο, υποδύομαι το τρίτο πρόσωπο, σε Δημ.

τρίτο-σπονδος, -ον (σπονδή), *τρίτοσπονδος αἰών*, ζωή κατά την οποία κάποιος έκανε και την τρίτη σπονδή (στον *Δία Σωτήρα*), δηλ. τέλεια ευδαιμονία, σε Αισχύλ.

τρίτο-σπορος, -ον (σπείρω), σπαρμένος για τρίτη φορά, *τρίτοσπορος γονή*, η τρίτη γενειά, σε Αισχύλ.

τριτύς, -ύος, ή, I. ο αριθμός τρία, Λατ. ternie· κυρίως η θυσία τριων ζώων, κάπρου, τράγου και κριαριού, σε Αριστοφ. **II.** στην Αθήνα, το ένα τρίτο τῆς *φυλῆς*, σε Δημ., Αισχίν.

Τρίτώ, -ούς, ή, = *Τριτογένεια*, σε Ανθ.

Τρίτων[ι], -ωνος, ό, I. 1. ο Τρίτωνας, θαλάσσιος θεός, γιος του Ποσειδώνα και της Αμφιτρίτης, σε Ησίοδ.· πληθ. *Τρίτωνες*, κατώτερο γένος θαλάσσιων θεών, σε Μόσχ. **2.** ο θεός της Λιβυκής λίμνης Τριτωνίδα, σε Ηρόδ. **II.** ποταμός στη Λιβύη, που ενώνει τη λίμνη Τριτωνίδα με τη θάλασσα, στον ίδ., Αισχύλ